

เป ร ต ๑ ๒ ต ร ะ กู ล
(๗)

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเดือดร้อนในโลกนี้
ย่อมเดือดร้อนในโลกหน้า ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง
บุคคลผู้ทำบาปนั้น ย่อมเดือดร้อนว่า บาปอกุศลเราทำไว้แล้ว
บุคคลผู้ทำบาปนั้น ไปสู่ทุกคติแล้ว ย่อมเดือดร้อนอย่างยิ่ง

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๐

การพัฒนาฝึกฝนอบรมตนเอง ถือเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญมาก เป็นรากฐานของการพัฒนาทั้งปวง ชีวิตจะสูงส่งหรือตกต่ำ ย่อมอยู่ที่การพัฒนาตนเองโดยเฉพาะในภพชาติปัจจุบันนี้เป็นสำคัญ อุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ถือเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมชีวิตของเราให้แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น เหมือนเพชรกว่าจะฉายแสงแวววาวเป็นที่ดึงดูดตาดึงดูดใจของผู้ได้พบเห็น ก็ต้องผ่านการเจียรไนมาครั้งแล้วครั้งเล่า บนเส้นทางของการสร้างบารมีให้เป็นผู้สมบูรณ์พร้อมในทุกๆ สิ่ง บางครั้งอาจจะมีบ้าง ที่ต้องพานพบกับอุปสรรค โดยเราก็ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นเพราะอะไร และไม่รู้ว่าจะแก้ไขอย่างไร จะเอ่ยปากถามใครก็ไม่กล้า ทุกอย่างดูมืดมนนอนธการไปหมด เมื่อนั้นให้ลองหลับตาลงเบาๆ ปล่อยวางความคิดจากเรื่องราวทุกสิ่งที่ผ่านมาในชีวิต แล้วทำใจให้หยุดนิ่งอยู่ตรงกลางกาย กระทั่งใจสงบ เราก็จะพบทางออกและมองเห็นช่องทางแห่งความสำเร็จได้เอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อิธ ตปฺปติ เปจฺจ ตปฺปติ

ปาปการี อุกฺยตฺถ ตปฺปติ

ปาปํ เม กตฺนติ ตปฺปติ

ภิชฺชโย ตปฺปติ ทุกฺคตํ โคโต

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๑

**บุคคลผู้ทำบาปยอมเดือดร้อนในโลกนี้ ย่อมเดือดร้อน
ในโลกหน้า ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น
ยอมเดือดร้อนว่า บาปอกุศลเราทำไว้แล้ว บุคคลผู้ทำบาปนั้น
ไปสู่ทุกคติแล้ว ย่อมเดือดร้อนอย่างยิ่ง”**

ผู้ที่ชอบทำบาปอกุศลจนเคยชิน เพราะไม่เห็นผลของ
บาปว่า จะส่งผลเป็นวิบากอันเผ็ดร้อนอย่างไร จะเสียใจก็ต่อ
เมื่อบาปนั้นตามส่งผล เมื่อรู้ตอนนั้นก็สายเกินไปแล้ว เหมือน
คนที่ทำความผิดแล้วถูกจับได้ จะอ้อนวอนขอร้องเจ้าหน้าที่ว่า
จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ไม่ทำผิดกฎหมายอีกแล้ว เจ้าหน้าที่
บ้านเมืองก็คงไม่ยอมปล่อยตัวออกมาง่ายๆ มีแต่ต้องตัดสินกัน
ไป ผิดก็ว่าตามผิด แล้วความผิดที่ตัวได้กระทำเอาไว้ ส่วนหนึ่ง
นอกจากจะถูกพิพากษา โทษให้ได้รับโทษในปัจจุบัน ซึ่งเป็น
เรื่องของกฎหมายบ้านเมืองแล้ว ชีวิตหลังความตายก็ยังคงไป
รับการพิพากษาต่อในยมโลกอีก และการเสวยวิบากกรรมใน
ทุกติภูมินั้น มันทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสกว่าการรับโทษใน
เมืองมนุษย์มากมายหลายเท่าตัว หมู่ญาติจะเอาเงินทองไปค้ำ
ประกัน ไปช่วยเหลือให้หลุดพ้นออกมาก็ไม่ได้ ต้องทำบุญอุทิศ
ส่วนกุศลไปให้อย่างเดียวเท่านั้น จึงจะพอช่วยให้พ้นจากทุกข์ใน
อบายได้บ้าง

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๒

ในครั้งนี้ เรื่องราวชีวิตในเปตโลกของเปรต ๑๒ ตระกูล ซึ่งอยู่ในดินแดนอบายภูมิ ซึ่งเมื่อครั้งที่แล้วหลวงพ่อดำธิบาย ถึงความเป็นอยู่ของวันดาสาเปรต กุณปะชาทาเปรต และคุตตะชาทาเปรตไว้แล้ว *ต่อมาเป็นเปรตตระกูลที่ ๔ คือ **อัคคีชาลมุขาเปรต** มีรูปร่างผอมโซ เปรตเหล่านั้นมีเปลวไฟแลบออกมาจากปากตลอดเวลา ทั้งกลางวันกลางคืน ไฟไหม้ปากไหม้ลิ้นเจ็บแสบ เจ็บร้อน ครั้นทนไม่ได้ก็ร้องร้องให้กรรมครูลงไปไกลถึงร้อยโยชน์ พันโยชน์ ถึงกระนั้นไฟก็ไม่ดับ กลับเป็นเปลวเผาไหม้ปากและลิ้นหนักเข้าไปอีก กรรมที่ทำให้มาเป็นเปรตชนิดนี้ เนื่องจากในชาติก่อน เปรตเหล่านี้เป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น เมื่อมีใครมาขอ ครั้นจะไม่ให้ก็กลัวคนอื่นเขาดูถูกดูแคลน จึงแกล้งให้สิ่งของร้อนๆ เพื่อหวังจะแกล้งให้ผู้รับเข็ดหลาบ จะได้เลิกมาขอ เพราะไม่เห็นอานิสงส์ของการบริจาคทาน ตามวิสัยของคนตระหนี่จัดนั่นเอง

เปรตตระกูลที่ ๕ คือ **สุจิมุขาเปรต** มีรูปร่างแปลกพิกล คือ เท้าทั้งสองใหญ่โต คอยาวมาก แต่ปากเท่ารูเข็ม จะได้อาหารมาบริโภคแต่ละครั้งก็ไม่พอรอ้ม ไม่พอยาก เพราะมีปากเท่ารูเข็มเท่านั้น อาหารไม่อาจผ่านช่องปากเข้าไปได้ง่ายๆ ยากกินแต่กินไม่ได้ ต้องเสวยทุกข์เวทนาแสนลำบาก มี

*โลกทิปนี (พระพรหมโมลี)

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๓

ร่างกายซูบผอมโซและดำเกรียม ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ในชาติที่เกิดเป็นมนุษย์ เปรตเหล่านี้เป็นคนตระหนี่ ปราศจากจิตเมตตา เมื่อมีใครมาขออาหาร ก็ไม่อยากจะให้ และไม่มีศรัทธาที่จะถวายทานแก่สมณพราหมณ์ผู้มีศีล มีจิตห่วงหาพันรพัสสมบัติของตนมาก ผลกรรมตามสนองจึงต้องมาเกิดเป็นเปรตปากเท่ารูเข็ม จะบริโภคแต่ละทีก็แสนลำบากยากเย็น ต้องทนทุกข์จนกว่าจะสิ้นกรรม

เปรตตระกูลที่ ๖ คือ **ตัณหาชิตาเปรต** มีรูปร่างผอมและอดอยากเช่นเดียวกับเปรตพวกอื่นๆ คือมีความอดข้าวอดยาน้ำเป็นกำลัง ที่แปลกออกไปคือ เปรตเหล่านี้จะเดินตระเวนท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ เพื่อหาอาหาร เมื่อมองไปเห็นสระบ่อ ห้วย หนอง มหานที ก็ตื่นเต้นดีใจรีบวิ่งไปโดยเร็ว แต่ครั้งไปถึงแหล่งน้ำนั้น ก็กลับกลายเป็นสิ่งอื่นด้วยอำนาจกรรมบันดาล เปรตเหล่านี้ไม่เคยได้ยินคำว่าข้าวหรือน้ำ ต้องเสวยทุกข์เป็นเวลานานนับได้เป็นหมื่นเป็นแสนปี ที่เป็นเช่นนี้เพราะในชาติก่อนครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ เปรตเหล่านี้มีใจประกอบด้วยอกุศลเป็นคนหวงข้าวหวงน้ำ เทียวปิดสระ ปิดบ่อ ปิดหม้อ ปิดไหไม่ให้คนอื่นดื่มกิน ครั้นแตกกายทำลายขันธจึงต้องมาเกิดเป็นเปรตและอดข้าวอดน้ำอยู่อย่างนี้

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๔

เปรตตระกูลที่ ๗ คือ **นิชฌามักกาเปรต** มีรูปร่างเหมือนต้นเสาหรือต้นไม้ที่ถูกไฟไหม้ สูงชะลูดดำทะมึน แลดูน่ากลัวมาก มีกลิ่นเหม็นเน่า มือและเท้าเป็นง่อย ริมฝีปากข้างบนห้อยทับริมฝีปากข้างล่าง มีฟันยาว มีเขี้ยวออกจากปาก ผมยาวพะรุงพะรัง มีความอดอยากเหลือประมาณ ยืนที่ออยู่ที่เดิม ไม่ค่อยได้ท่องเที่ยวไปไหนเหมือนเปรตชนิดอื่น เนื่องจากภพชาติในอดีต เปรตเหล่านี้เคยเป็นมนุษย์ผู้มีใจบาปหยาบช้าย เห็นสมณพราหมณ์ผู้มีศีลก็โกรธเคือง มีอกุศลจิตคิดว่าท่านเหล่านั้นจะมาขอของตน จึงแสดงกิริยาอาการเยาะเย้ยถากถางขับไล่สมณพราหมณ์เหล่านั้นให้ได้รับความอับอายหรือเห็นพ่อแม่เป็นคนแก่คนเฒ่า เกิดโรคร้ายไข้เจ็บเบียดเบียนเพราะความชรา ก็แกล้งให้ท่านตกใจจะได้ตายไวๆ ตัวเองจะได้ครอบครองสมบัติ ครั้นแตกกายทำลายชิ้นร์ จึงต้องเกิดเป็นเปรตชนิดนี้

เปรตตระกูลที่ ๘ คือ **ลัพพังคาเปรต** มีร่างกายใหญ่โต มีเล็บมือเล็บเท้ายาวคมเหมือนมิตเหมือนดาบและงอเหมือนตะขอได้แต่กำหน้ากำตาคะกายชวนร่างกายตนเองให้ขาดเป็นแผลด้วยเล็บ แล้วกินเลือดเนื้อของตนเองเป็นอาหาร กรรมเก่าคือชอบขูดริตชาวบ้าน เอาเปรียบผู้อื่น หรือบางทีก็ชอบรังแกหยิกชวนบิดามารดา ถ้าเป็นหญิงก็หยิกชวนสามีของตน เมื่อละโลก

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๕

แล้วจึงต้องมาเกิดเป็นเปรตที่มีเล็บคมกล้า ควกเนื้อของตนมากินเป็นอาหาร ต้องทนทุกข์เวทนาอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะสิ้นกรรมที่ทำไว้

ตระกูลที่ ๙ คือ **ปัพพัตตกาเปรต** มีร่างกายใหญ่เหมือนภูเข เวลากลางคืนสว่างไสวรุ่งเรืองด้วยเปลวไฟ กลางวันเป็นควัน ล้อมรอบกายตนเอง เปรตเหล่านี้ต้องถูกไฟเผาผลาญจนอนกิ้งไปมาเหมือนขอนไม้ที่กลิ้งอยู่กลางไร่กลางป่า ได้เสวยทุกข์-เวทนาปานว่าจะขาดใจ ต้องร้องไห้ปริเทวนาการเป็นโกลาหลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ในอดีตชาติเคยเที่ยวเอาไฟเผาบ้าน เผาโรงเรียน เผากฎี วิหาร วัดวาอาราม เป็นต้น ครั้นละจากโลกไปแล้ว นอกจากจะต้องตกไปเสวยทุกข์ในมหานรกแล้ว ยังต้องมาเป็นเปรตถูกไฟเผาผลาญอยู่อย่างนี้ จนกว่าจะสิ้นกรรม

ตระกูลที่ ๑๐ ได้แก่ **อชครเปรต** เปรตพวกนี้มีรูปร่างคล้ายกับสัตว์เดียรัจฉาน เช่น มีรูปร่างเป็นงูเหลือมก็มี เป็นเสือเป็นม้า เป็นวัว เป็นควาย เป็นไก่ เป็นสุนัข เป็นจระเข้ก็มี แต่จะถูกไฟเผาไหม้ทั่วร่างกายทั้งกลางวันและกลางคืนไม่ว่างเว้นเลยแม้แต่วันเดียว ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ภพชาติที่เป็นมนุษย์เป็นคนตระหนี่ เมื่อเห็นสมณพราหมณ์ผู้มีศีลมาเยือน ก็ด่าว่าเปรียบเปรยท่านเหล่านั้นว่าเสมอด้วยสัตว์เดียรัจฉานต่างๆ เพราะไม่อยากให้ท่าน หรือมิฉะนั้นก็เกลียดชังหลอกหลอน ทำเป็น

เปรต ๑๒ ตระกูล (๓)

๑๓๖

รูปสัตว์ต่างๆ แกล้งให้ท่านสะดุ้งตกใจกลัวหนีไป อุกุศลกรรมจึง
ทำให้ต้องมาบังเกิดเป็นเปรตอย่างนี้

นี่ก็เป็นเรื่องราวความหลากหลายของเปรตชนิดต่างๆ
และความลำบากยากแค้นแสนสาหัสในการดำรงชีพของ
ความเป็นเปรตในเปตโลก ยังเหลือเปรตอีก ๒ ตระกูลที่หลงพอ
ขอเล่าค้างไว้เพียงเท่านี้ก่อน

จะเห็นได้ว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ที่ไปเกิดเป็นเปรตนั้น
เพราะความตระหนี่เป็นหลัก มีมัจฉริยะอยู่ในใจ และมีอกุศลอื่น
พ่วงเข้าไปด้วย ฉะนั้นความตระหนี่เป็นภัยใหญ่หลวง เราต้อง
ประกอบเหตุดีในโลกนี้ไว้ให้มากๆ จะได้ไม่ต้องไปใช้ชีวิตเหมือน
เปรตเหล่านั้น ทั้งเราจะต้องสร้างบารมีไปสู่สุคติภูมิกันอย่างเดียว
จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกคน

